

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA

TANÁRNŐ, KÉREM

Mindig megnyugtató, ha a szóbeli érettségi biztos befutóval kezdődik. Az ember végigfut a neveken, nyugodtan hátradől: hja, így legyen ötösöm a lottón, hogy ma az első kettő bármit húz a negyven tételből, mindet hibátlanul tudja, és persze rendesen lesz öltözve, ahogy illik. De ez nem fizet. A világot tartó Atlaszokra nem lehet fogadni, csak támaszkodni. Támaszkodik is a tanár, négy évig, pimaszul evidensnek véve a mindig kéznél levő sikerélményt.

Kíván-e még valamit hozzátenni? – kérdezem mosolyogva, bár már percekkel ezelőtt beírtam a maximális pontszámot. Visszamosolyog: „Köszönöm nem – vagy mégis...”

Tekintete továbbra is derűs, nyugodt, de mire kapcsolok, már előttem tenyerel a vizsgaasztalon, helyesebben kézenáll, az egyiket magyarázó gesztussal emeli felém, most látom, hogy körmei hosszúak és méregzöldre vannak festve.

Kicsit még egyensúlyoz, s mikor már rezzenetlen lábakkal mered fölfelé, megszólal:

„Tanárnő kérem, csak annyit akarnék még mondani, hogy ezt egy száguldó lovon is tudom, de ugye az ember nem henceg, most is csak azért fejezem majd be egy dupla szaltóval a feleletet, hogy ne essem a triplázás hencegésébe. Egyébként pedig kedves bizottság, a színjelességem nem valami beteges perfekcionizmus, hanem képzeljék, engem tulajdonképpen minden érdekelt, amiről itt szó volt, de direkt jelentkeztem csak ritkán, én tényleg nem vágytam a főszerepre, de most, ha megengedik, erőből visszahajlok hídba...” – s mikor ezzel is megvolt, mégis csak tripla szaltóval landol az asztról, elvégre a föld Atlaszai nem beszélnek csak úgy a világba.

Csak tartják. Jelesül.